

HORY MĚNÍ TVÁŘ

Počasí se za těch několik hodin od rána, kdy jsme vyjžděli ze Špindlerova Mlýna, změnilo k nepoznání. Sluncem prozářenou modrou oblohu potáhla ocelová šed. Hustá mlha stále klesá, vítr sílí.

Stěží se pohybujeme po rovině v sedle mezi Lysou horou a Kokrháčem. Mrazivý vítr nás brzy donutil obalit si obličej šátky; rezervní svetry jsme na štěstí oblékli již na Dvorače. Oči za brýlemi se marně snaží rozeznat cestu v husté bílé tmě.

Nepostřehli jsme ani odbočku k Jestřábní boudě, kterou jsme asi již dávno minuli. Jsme zatím v tak těsném sledu za sebou, že si každou chvíli vzájemně najíždíme na lyže. Jediný důkaz, že jsme ještě pohromadě.

Náhle první zůstal stát! Srazili jsme se. „Nejsou kůly!“ křičí skrz šálu.

„Ne – ou – ú“, trhá vichřice slova, odráží slabiky a vrací zpět jen nesrozumitelné skřeky. Konečně jsme pochopili. Bude nutná co největší opatrnost! Jsme asi na poloviční cestě k Labské boudě. Rychle rozvinujeme provazy. Konečné smyčky dvou pětimetrových provazů navlékáme na ruce spolu s poutky holí. Všichni tři postupujeme v řadě vedle sebe. Dvě pětimetrové provazové spojky, tři muži, časté mávnutí obou krajních hůlkou do strany – to zabírá terén nejméně 12 metrů široký! Tento primitivní „radar“ nám musí pomoci najít značkovací tyče!

Postupujeme rychlostí, kterou nám dovoluje prudká vichřice a naprostá neviditelnost. Střední udržuje směr. Víme jenom, že někde vpravo jsou nebezpečné srázy kolem Pančického vodopádu, vlevo Mumlavský důl.

Konečně mi provaz vpravo prudce vymrštil ruku. Ihned stojíme a po několika okamžicích vítězně objímáme kůl, z jedné strany polepený vysokou vrstvou námrazy. Byla to slavnostní chvíle.

Dál jsme postupovali již celkem hladce. Spojovací provazy jsme však ponechali a šli v zástupu. Poslední neopustil kůl, dokud nedostal znamení, že první našel další. Zbývala jenom otázka – zda jedeme správně. Mohlo se docela dobře stát, že jsme se dostali na cestu, směřující k Osecké boudě.

KRKONOŠSKÉ LYŽAŘSKÉ ZNAČKY

1. Benecko	11. Lučiny	21. Rezek
2. Dvoračka	12. Luční b.	22. Rokytnice n. J.
3. Pomezí b.	13. Martinovka	23. Sněžka
4. Hrnčířky	14. Mísečky	24. Sněžné jámy
5. Janské Lázně	15. Nový svět	25. Špindlerovka
6. Klínovka	16. Osecká b.	26. Špindlerův Mlýn
7. Na hřeben	17. Černá Paseka	27. U Bílého Labe
8. Labská b.	18. Pec	28. Úpa
9. Lárovy b.	19. Petrovka	29. Vrchlabí
10. Liščí b.	20. Rennerovy b.	

I tuto otázku jsme po chvíli rozřešili přímo na rozcestí. Na sloupu byly totiž lyžařské značky. Jejich obrysy byly velmi nezřetelné, tak jsme si je ověřili – hmatem. Velké D směrem nazpět – Dvoračka, V vlevo – Osecká bouda, L vpravo – Labská bouda.

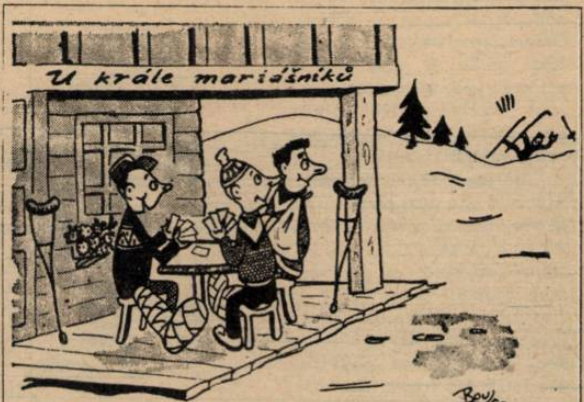
Na konec jsme se s nesmírnou radostí usadili v jídelně k několika horkým čajům.

Tato příhoda nechce být svědectvím nějakého hrdinství, ani „velkým dobrodružstvím“. Může se přihodit každému, kdo přijede v zimě do hor. Ale nemusí vždy skončit tak šťastně, jako tato. Jenom Krkonoše si v posledních desítech vyžádaly velký počet obětí.

Hory v zimě jsou krásné, nesmírně krásné a velebné. Dovedou však nečekaně rychle měnit svou tvář. Pak nastává boj na život a na smrt! Lidský život je peříčkem v rozběsněném moři. Překonat husté mlhy, vánice a vichřice, nelitostný mráz, laviny a srázy je těžké; ale těžší je někdy správně docenit vlastní síly.

Na horách je vždy lépe uposlechnout rady zkušených horalů. Ušetříme tím mnoho práce obětavé Horské službě!

BOHUMIL SLAVÍK

„Výborně – konečně čtvrtý do party!“

(L'HUMANITÉ)

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Na strážnici zavedl strážmistr se Švejkem výslech. „A co jste dělal v Táboře na nádraží?“ zeptal se strážmistr. Byla to jeho metoda. – „Rozmlouval jsem s vojáky.“ – „A o čem jste s nimi rozmlouval?“ – „O jakého pluku jsou a kam jedou.“ – „Neptal se se jich snad také, kolik mužů má který pluk?“ – „Ne. To vím už dávno nazpaměť.“ – „Tak vy jste tedy dokonale informován o složení našeho vojska?“ A tu se strážmistr náhle zeptal: „Umíte rusky?“ – „Neumím,“ odpověděl Švejk lhostejně. Strážmistr pohledl vítězoslavně na své četníky.

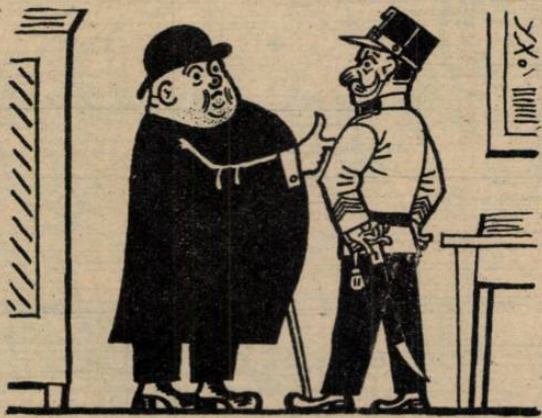
8. Strážmistr zavolal závodčího do vedlejší místnosti a tam mu prohlásil, mna si spokojeně ruce: „Slyšeli jste to? Neumí rusky! Chlap mazaná! Všecko přiznal, jen to nejdůležitější ne. Viděl to, jak jsem ho utopil přívalem otázek? Vypadá tak pitomě a hloupě. Na takové lidi se musí zchytra! Dejte mu oběd, je to nějaký vyšší ruský důstojník, nějaký štabní. To víte, že Rusové na špionáž nepošlou nějakého frajtra! Ale je to klid u toho člověka, co? A přece ví, že bude jako špion zastřelen! To jsou ocelové nervy! Kdyby bylo v Rakousku... ale nechme toho raději –“

9. „– Ale i u nás jsou nadšenci,“ mluvil dále strážmistr nadšeně, „četli tuhle v Politice o tom oberlejtantovi od kanonýrů, Bergrovi? Ten si vylezl na vysokou jedli a zřídil si tam beobachtungspunkt! Jak naši ustoupili, on už nemohl slézt, protože by byl upadl do zajetí. Tak čekal, až naši zas nepříteli zaženou. Celých čtrnáct dní to trvalo, než se toho dočkal. A celý ten čas byl nahoře na stromě, živil se jehličím a vohlodal celý vršek, aby nezemřel hladem. A když naši přišli, byl už tak zesláblý, že spadl dolů a zabil se. Byl po smrti vyznamenán zlatou medailí!“

10. Strážmistr byl typ rakouského četníka. Když mu bylo „ze zhora“ nařizeno, aby si získal placeného donašeče, zavolal k sobě obecního pasáka, kretěna, jemuž říkali: „Pepku, vyskoč!“ a řekl mu: „Viš, Pepku, kdo je to starej Procházka?“ – „Měéé.“ – „Nemeč, a pamatuj si, že tak říkají císaři pánu!“ – „To je číšaš pán.“ – „Dobře, Pepku! Tak si pamatuj, že když někoho uslyšíš mluvit, že císař pán je dobytek a že to nevyhrajem, přijdeš ke mně a řekneš, kdo to povídal! A teď vyskoč!“ – Když vyskočil, dal mu dva šestáky a napsal raport na okres, že už donašeče získal.

11. Druhý den přišel k němu farář a sděloval mu tajemné, že mu obecní pasák Pepek Vyskoč ráno vypravoval: „Mijospáne, pan vachmajstr včera povídal, že je číšaš pán dobytek a že to nevyhrajem. Měéé. Hop!“ – Strážmistr dal hned pasáka zatknout a ten byl později na Hradčanech odsouzen na 12 let pro velezrádné rejdy, urážku veličenstva a pobuřování. Pepík Vyskoč u soudu na všechny otázky mečel jako koza a po vynesení rozsudku vyrazil ze sebe: „Měéé, hop!“ a vyskočil. Byl za to disciplinárně potrestán tvrdým lůžkem o samovazbě s třemi posty.

12. Strážmistr si dal po obědi znovu předvést Švejka: „Jak vám chutnalo?“ – „Bylo to uchazející. Mělo být jen trochu víc zeli. Uzený maso bylo dobře vyuděný. A čaj s rumem mi taky udělal dobře.“ – „Pravda, že v Rusku se pije mnoho čaje? Mají tam rum?“ – „Rum je po celém světě, pane vachmajstr.“ – „A co holky? Jsou v Rusku hezké?“ – „Hezké holky jsou po celém světě.“ – „I ty chlape!“ pomyslí si strážmistr, „jen se nevykrucuj! Ale je to klid, ani brvou nehne! To je ruská vojenská výchova. Já být na jeho místě, tak by se mi rozklepala kolena...“